

РЕШЕНИЕ

№ 11343

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Николинка Бузова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **3485** по описа за **2024** година докладвано от съдия Николинка Бузова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „СОФ Кънект“ АД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Х. К. П., подадена чрез упълномощен представител ст. юрк. Г. К., срещу Решение /без номер/ от 19.01.2024 г. постановено по НАХД № 7513/2023 г. от Софийски районен съд /СРС/, 8-ми състав. С него е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-2300164 от 04.05.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] /Д „ИТ“/, с което на основание чл. 416, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на решението на районния съд – неправилно прилагане на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, с които е мотивирано и искането за неговата отмяна. Твърди се, че Районният съд не се е произнесъл по искането, посочено във въззивната жалба за осъществяване на косвен съдебен контрол върху принудителната административна мярка. Сочи се, че в мотивите на съда няма отговор на възраженията във въззивната жалба относно допуснатите съществени нарушения

при констатиране на административното нарушение със съставения АУАН и прилагането на материалния закон от административно наказващия орган. В касационната жалба са възпроизведени в цялост и аргументите, с които е обосновано искането за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно издадено. От настоящата инстанция се иска да отмени обжалваното решение, както и наказателното постановление, предмет на съдебен контрол.

В съдебно заседание, касаторът „СОФ Кънект“ АД, редовно призван, се представлява от юрк. К., която поддържа жалбата и сочи, че в решението на СРС не са разгледани посочените доводи за нищожност на принудителната мярка, която е станала основание за издаване на НП и не е извършен косвен съдебен контрол, въпреки наведеното искане.

Ответникът- директор на ДИТ- София, редовно призван, се представлява от процесуален представител юрк. Б., която оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна, като потвърди решението на СРС. Претендира за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура е на становище, че касационната жалба е неоснователна.

Пред касационната инстанция не се представиха нови писмени доказателства от значение за предмета на спора, които да променят фактическите и правни изводи на районния съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от процесуално легитимирано лице – надлежно упълномощен представител на адресат на обжалваното наказателно постановление, с правен интерес от оспорването, в предвидения преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, съгласно чл. 63в от ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 22-2300164 от 04.05.2023 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ София, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на „СОФ Кънект“ АД, като на основание на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от КТ му е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: на 30.03.2023г. инспектори на Д„ИТ“ София са извършили последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на „СОФ Кънект“ АД относно неизпълнение на предписание № 2.2 и № 2.3, дадени на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ в Протокол за извършена проверка № ПР 2235789 и № ПР2303775/31.01.2023 г. и допълнение към него от 02.02.2023, а именно: по т. 2.2 „Работодателят да начисли на А. Ч. А., ЕГН [ЕГН] разликата до пълния размер за положения от него труд през м. октомври 2022 г., съгласно чл. 128, т. 1 от КТ“. Предписанието е със срок на изпълнение- до 10.02.2023 г., като до приключване на проверката- 30.03.2023 г. в Д „ИТ“ София не са представени документи удостоверяващи начисляване на разликата до пълния размер. По предписание под № 2.3 с допълнение от 02.02.2023 г. е дадено указание:

„Работодателят да изплати на А. Ч. А., ЕГН [ЕГН] разликата до пълния размер на положения от него труд през м. октомври 2022 г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“. Предписанието е със срок на изпълнение- до 16.02.2023 г., като до приключване на проверката- 30.03.2023 г. в Д „ИТ“ София не са представени документи удостоверяващи изплащане на разликата до пълния размер на положения от А. труд. Въз основа на тези констатации е съставен АУАН, с който деянието е квалифицирано като нарушение на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр с чл. 415, ал. 1 от КТ, като е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева. Въз основа на него е издадено наказателното постановление № 22-2300126/04.05.2023 г., предмет на производството пред Софийския районен съд.

Районният съд е направил извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, съдържат всички изискуеми от закона реквизити и правилно е ангажирана отговорност на дружеството-работодател. Изложени са мотиви за липса на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

При така установената фактическа обстановка, СРС от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните, правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Въззивното решение не страда от сочените от касатора пороци.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в наказателното постановление е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. В тях ясно и точно са конкретизирани всички обстоятелства, относими към всички признаци от обективната страна на санкционния състав по чл. 415, ал. 1 във връзка с чл. 404, ал. 1 от КТ. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Касационната инстанция намира доводите на районния съдия за доказаност на административно-наказателното обвинение за извършено нарушение на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 415, ал. 1 за направени при правилно приложение на материалния закон, поради което не е налице отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Неоснователни са твърденията в касационната жалба, че въззивния съд е следвало да извърши проверка дали дадените предписания съответстват на материалния закон. Недопустимо е в съдебното производство по обжалване на НП да се извършва косвен съдебен контрол по отношение законосъобразността на предписанията. В настоящия случай подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на влязло в

законна сила предписание като основание по чл. 415, ал.1 КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя.

Правилни са изводите на СРС за липса на предпоставки за прилагане на нормата на чл. 28 от ЗАНН, предвид че случаят не разкрива признаци на маловажност по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Съгласно тази норма, за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В конкретния случай от страна на касатора в хода на административнонаказателното производство не са ангажирани безспорни доказателства за изпълнение на даденото предписание, което означава, че законовите предпоставки на чл. 415в, ал. 1 от КТ не са изпълнени.

В съответствие с чл. 404, ал. 1 от Кодекса на труда дадените предписания се определят като принудителна административна мярка, която съобразно чл. 405 от Кодекса на труда подлежи на обжалване по реда на АПК. Не е било спорно между страните, че наложената принудителна административна мярка не е обжалвана и същата е влязла в сила. Съгласно чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Обстоятелството на незаконосъобразност на дадените предписания е неотнормимо към предмета на проверката в касационното производство. Те биха могли да се релевират единствено във връзка с осъществяването на косвен съдебен контрол върху предписанието, чието неизпълнение е обусловило административнонаказателната отговорност на търговското дружество. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 Кодекса на труда представлява индивидуален административен акт, който не е бил оспорен от търговското дружество и е влязъл в сила. Поради това инцидентният контрол върху законосъобразността на предписанието би могъл да се простре само до пределите на евентуалната му нищожност. Не са налице обаче пороци, които да доведат до нищожност на предписанието. Единственият релевантен факт, който обуславя налагането на санкцията се свежда до неизпълнението на влязлото в сила предписание. В процесния случай е налице именно неизпълнението на това задължително предписание.

На база събраните писмени и гласни доказателства, безспорно по делото е установено, че касаторът не е изпълнил дадените предписания, с което е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, поради което и правилно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност.

В съответствие с чл. 27 от ЗАНН административният орган е определил минимален размер на административно наказание, съгласно нормата на чл. 415, ал. 1 от КТ.

С оглед на това, касационната инстанция намира, че решението на Софийския районен съд, предмет на касационен контрол, е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 от АПК, за които касационната инстанция следи служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото, основателно е направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид правната сложност и извършените действия, съдът счита, че справедлив размер на конкретното възнаграждение за настоящата съдебна инстанция следва да е в размер на 150.00 (сто и петдесет) лева.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 19.01.2024 г. постановено по НАХД № 7513/2023 г. от Софийски районен съд /СРС/, 8-ми състав, с което е потвърдено НП № 22-2300164 от 04.05.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ София /Д „ИТ“/, с което на основание чл. 416, ал. 1 от Кодекса на труда на „СОФ Кънект“ АД, ЕИК:[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА „СОФ Кънект“ АД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 150.00 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение пред касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.